

skulde tage en Del af en Gade med i een Kredts, og en Del af den i en anden, har man ganske simpelt nævnt de Matrikelnummerte i Gaden, som skulde høre hen under vedkommende Kredts; men det har man ikke givet sig Tid til og ikke haft Øje for her. Man har mindet om, og jeg slutter mig dertil, at Lovgivningsmagten har Ret til at være medbestemmende om, hvilke Dele af Byen der skal høre under de bestemte Valgkredse. Det er udtrykkelig foreskrevet i Loven, at Valgkredsens Grænser bestemmes ved Lov. Naar nu den ærede første Taler sagde, at dette Forslag kom til os fra det andet Ting med den Bægt, som et Kompromisforslag har, og at det derfor burde af dette Ting modtages med Velvilje, saa forstaar jeg ikke rigtig den Udtalelse. Thi det ærede Medlem sluttede jo med at erkende, at det var en meget drøj Kost, man bød os her; det var noget, som i alt Fald de forurettede maatte anse for meget drøj Kost og noget, som de ikke meget gerne tog imod, og hvorledes kan det ærede Medlem da tænke sig Muligheden af, at det skal blive modtaget med Velvilje af dette Ting, hvis store Flertal jo tidligere har indtaget en anden Stilling? Der er sagt, at dette Forslag er vedtaget af det andet Tings „store Flertal“. Jeg tillader mig at hævde, at det var ogsaa et meget stort Flertal, der vedtog Folketingets Forslag, som blev sendt op til Landstinget, og skønt dette Forslag i høj Grad nærmede sig til Regeringens Forslag, har Landstinget ikke fundet sig besøjet til at tage mindste Hensyn til Bedtagelsen her. Og dog vil den ærede første Taler, at vi skulle tage mod Landstingets store Flertals Forslag med Velvilje! Jeg vil sige, at jeg haaber ikke, at dette Forslag vil blive modtaget med Velvilje her i Tinget, men jeg er enig med det ærede Medlem i Haabet om, at det vil faa en hurtig Behandling og den Behandling, som det fortjener. Det ærede Medlem mente, der kunde have været forelagt Landstinget Oplysninger, man ikke kendte, og som det kunde være ønskeligt for det eventuelle Udvalg her at komme i Besiddelse af. Jeg tillader mig rigtignok at tro, at der er nogen Sag, som gennem Tidernes Løb er bleven oplyst, saa er det denne, thi den har virkelig faaet en grundig Behandling; der har været krævet Oplysninger i det uendelige, der har haade for Udvalget og for Tinget foreligget Oplysninger i det uendelige om denne Sag, saa den er sikkert behandlet særlig grundigt fra Folketingets Side og vel ogsaa fra Landstingets Side, skønt det kender man jo mindre til, saa at vi skulde i høj Grad trænge til

yderligere Oplysninger om denne Sag, tvivler jeg meget stærkt om. Jeg vil haade, at ikke Sagen skal fortabes paa Grund af, at man ønsker Oplysninger om et eller andet, thi den er tilstrækkelig oplyst til, at Udvalget og derefter Folketinget kan tage Standpunkt til den, for saa vidt det er besjælet af den Retfærdighedsfølelse, som det absolut burde have efter min Mening over for de Bølgere, der i saa lang en Række ere blevne forurettede, og som have et forfatningsmæssigt Krav paa at blive repræsenterede paa en anderledes fuldstændig Maade, end Tilfældet er nu. Det maa jo erkendes, at Interessekampen rejser sig mere og mere i vor Tid, og ingen kan benægte, at den i allerhøjeste Grad er oppe netop i Tiden, og derfor man nu vil nægte dem, der i saa lang en Række, som Tilfældet er med Kjøbenhavn, have været forfordelte med Hensyn til deres Repræsentationsret, den Retfærdighed til at blive repræsenterede i samme Forhold som andre Kredse i Landet, vil man derved tilspidse den Interessekamp, som er oppe for Tiden. De, som ere oppe i den, ville føle det som et Slag i Ansigtet fra alle de andres Side, at man vil forhindre dem i at faa deres Ret, og man kan være ganske overbevist om, at dette Slag ikke vil blive modtaget med Velvilje af Middelstanden og Arbejderstanden her i Byen, og den Tid vil komme, da de Herrer ville komme til at forstaa, at de have ført en Politik, der i hvert Fald ikke har ført Arbejderne og Middelstanden hen imod dem til en forhandlingsvenlig Politik, men imod dem saaledes, at de blive håardere og mere uforsonlige Modstandere under den stærke Kamp mellem By og Land, end de Herrer dog sandsynligvis ønske og anse for heldigt for hele det politiske og økonomiske Livs Udvikling her i Landet.

Indenrigsministeren (Hørring):

Naar Grundlovens § 32 bestemmer, at Antallet af Folketingets Medlemmer skal omfrent være efter Forholdet 1 Medlem til 16,000 Indbyggere, saa er man jo her i Tinget enig om den Opfattelse, at der ikke heri ligger nogen Fastslaaen af Folketingets Medlemsantal. Man gaar ud fra — altsaa det samme Standpunkt, som Regeringen har indtaget — at Grundlovens Bestemmelse netop siger, at i Tilfælde af en væsentlig Forandring af Folkemængden, enten det nu er Tiltagen eller Aftagen, saa kan Antallet af Folketingets Medlemmer ligeledes tiltage eller aftage. Men Grundloven indeholder tillige den Grundfætning, at Indbyggerantallet i de forskellige Kredse til en vis Grad